

Prelatovo pismo (junij 2011)

Češčenje Boga je drža, ki človeka povzdigne. Tako pojasnjuje prelat v svojem junijskem pismu, v katerem se poglobi v vrednost svete evharistije.

15. Jun. 2011

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Pred nekaj leti je Benedikt XVI. pri neki katehezi za otroke, ki so se pripravljali na prejem prvega

obhajila, pojasnjeval pomen češčenja Boga. Rekel je: **»Češčenje je priznanje, da je Jezus moj Gospod, da mi Jezus kaže pot, po kateri naj hodim, daje mi razumeti, da prav živim le, če poznam pot, ki jo je določil On, in če sledim tej poti, ki mi jo kaže. Zato častiti pomeni reči: "Jezus, tvoj sem in sledim ti v svojem življenju; nikoli nočem izgubiti tega prijateljstva, tega občestva s teboj." Lahko bi tudi rekel, da češčenje v svojem bistvu pomeni objem z Jezusom, v katerem mu rečem: "Jaz sem tvoj in prosim te, da si tudi ti vedno z menoj.«**[1]

To besedilo sem povzel, ker je v preprostosti tega odgovora izražen bistveni pomen drže, katero kot ustvarjena bitja dolgujemo svojemu Stvarniku. Mislim, da bi lahko bilo tudi skupni imenovalec praznikov, ki jih bomo praznovali v prihodnjih tednih: duh češčenja in hvaležnosti

Gospodu za dobrote, ki nam jih je izkazal in nam jih izkazuje.

Včeraj je bil praznik Marijinega obiskanja. V besedah svete Elizabete, namenjenih Božji materi, ki je v svojem prečistem telesu nosila Jezusa Kristusa, odkrijemo dejanje globokega češčenja učlovečene Besede. Nekaj mesecev pozneje so se Jezusu prišli poklonit preprosti pastirji in izobraženi možje, ki so prišli v Betlehem, da bi počastili judovskega kralja. Kakor pripoveduje Sveti Matej: ko so Sveti trije kralji prišli na kraj, kjer se je zvezda ustavila, so našli otroka v naročju njegove matere. *Padli so predenj in ga počastili* [2].

Zemeljski velikaši pokleknejo in počastijo tega Otroka, ker jim je notranja luč vere omogočila prepoznati Boga samega. Za razliko pa greh – predvsem smrtni – povzroči prav nasprotno: človek

noče priznati Boga kot Boga, noče se prikloniti pred Njim, kakor Adam in Eva v zemeljskem raju poskuša biti *kakor Bog*, poznati *dobro in húdo*[3]. Naši prvi starši so v svojem napuhu hrepeneli po popolni neodvisnosti od Boga; skušana od satana nista hotela priznati najvišje oblasti svojega Stvarnika niti njegove očetovske ljubezni. To je največja nesreča človeštva, moškega in ženske vseh časov, kakor spominja sveti Pavel v prvih vrsticah pisma Rimljanom. Za apostola je krivda tistih poganov v tem, da s *svojo krivičnostjo dušijo resnico*[4]; niso priznavali Boga kot Gospoda in niso ga častili, kljub temu, da so imeli dovolj zunanjih znamenj. Boga so spoznali po čudežih stvarstva, vendar *ga niso kot Boga slavili ali se mu zahvaljevali, marveč so postali v svojih mislih prazni in nespametno srce jim je otemnelo*[5].

To je tragedija, ki se v jasnih potezah pojavlja v aktualni družbi, vsaj v večjem delu sveta. Nočem pretiravati in nisem pesimist, ravno nasprotno: to je dejstvo, ki ga ne moremo nehati prepoznavati in ki nas mora vzpodbujati k razširjanju veselja resnice. Vztrajam: čut za češčenje se je v veliki meri izgubil v mnogih deželah, in dosledni kristjani smo poklicani, da z nadnaravnim in človeškim optimizmom v ljudeh oživimo to držo, ki je edina skladna s položajem ustvarjenih bitij. Če ljudje ne častijo Boga, bodo častili same sebe, v najrazličnejših oblikah, ki jih je zabeležila človeška zgodovina: moč, užitek, bogastvo, znanost, lepota, ...Vendar ne opazijo, da se vse to razblini, če ni več povezano s svojim osnovnim temeljem, ki je Bog: »ustvarjeno bitje brez Stvarnika izgine«[6], jasno in jedrnato pravi II. Vatikansko koncil. Zato je v nalogi nove evangelizacije najpomembnejše pomagati tistim, s katerimi

sobivamo, da bi odkrili nujnost in pomen češčenja. Prihajajoče slovesnosti Vnebohoda, Binkošti in Svetega Rešnjega Telesa se dvigujejo kakor povabilo, naj **»znova odkrijemo rodovitnost evharističnega češčenja (...), ki je potreben pogoj, da bi lahko obrodili obilo sadov (prim. Jn 15, 5) in se izogibali temu, da bi se naše apostolsko delovanje omejilo na brezploden aktivizem, temveč da bo pričevanje Božje ljubezni«**[7].

»Naj bo tvoja molitev vedno iskreno in resnično dejanje bogočastja«[8], je zapisal naš Oče v *Kovačnici*. Koliko trenutkov češčenja najdemo v teku slehernega dne, če jih živimo zavestno! Od jutranje izročitve del do večernega spraševanja vesti se ves naš dan lahko spreminja v molitev, v poklon našemu Bogu.

Sveta maša je predvsem dejanje češčenja Presvete Trojice preko Jezusa Kristusa in v enotnosti z Njim. V *Slavi* se Bogu zahvaljujemo *zaradi njegove velike slave*: ne za dobrobiti, ki nam jih naklanja, temveč zato, ker je Bog, ker obstaja, ker je velik. Pri *Sanctus* skupaj z zborom angelov in svetnikov kličemo: *Svet, svet, svet si ti Gospod, Bog vsega stvarstva*, kar v sebi nosi enega od najvišjih načinov češčenja Boga. Velikokrat in ob različnih priložnostih se obračamo k Sveti Trojici, kadar molimo *slava Očetu, in Sinu, in Svetemu Duhu*. In ti mnogi pokleki pred tabernakljem – zavedni in pospremljeni z notranjim dejanjem srca, kakor je priporočal sveti Jožefmarija – so prav tako čudovito dejanje češčenja.

Vsakdo izmed vas, hčere in sinovi moji, mora poiskati svoj najosebnejši način, da se v teku vsakega dne dejavno postavi v božjo pričujočnost ter Bogu izrazi svoje otroško

češčenje. Včasih bo to kakšen pobožni vzklik, morda vzet iz psalmov ali drugih navdihnjenih knjig, predvsem iz Evangelija. Spet drugič bo kakšen od stavkov, katerih nas je naučil naš sveti ustanovitelj, ko nam je z namenom, da bi nas spodbudil k spontanosti v odnosu z Bogom, nekoliko odprl svoje srce in nas tako opozoril, da se moramo osebno potruditi v tem intimnem odnosu z Gospodom: **»Vsakdo naj jih izreče, kakor želi«**, nam je pojasnjeval. **»Kajti pobožni vzklik je preblisk nenadne ljubezni, kompliment, kakor pravijo v moji deželi, dobrikanje. Če v vas obstaja ljubezen, ni treba, da bi vas kdo učil določenih obrazcev: prave besede bodo v vsakem trenutku same prišle v srce in na ustnice.«**[9]

Letos se bo slovesnost Svetega Rešnjega Telesa na mnogih krajih obhajala 26. junija, ki je liturgični

praznik svetega Jožefmarija.
Sovpadanje teh dveh praznikov me
napolnjuje z veseljem, saj je bil naš
Oče noro zaljubljen v sveto
Evharistijo. Priporočam vam, da na
ta dan, oziroma v četrtek pred tem
dnem – v krajih, kjer se Sveto Rešnje
Telo praznuje v četrtek -
neprenehoma živite to veliko
praznovanje - še posebno, če se lahko
udeležite evharistične procesije -
tesno povezani z načinom, kako ga je
živel naš ustanovitelj, ki v nebesih za
vedno časti Jezusovo presveto
človeškost.

Papež Benedikt XVI. poudarja, da se
ena od prvin evharistične procesije
tega praznika povzame v »**poklekniti
v češčenju pred Gospodom.**

**Češčenje Boga Jezusa Kristusa, ki
je postal kruh, prelomljen iz
ljubezni, je najdragocenejše in
najbolj korenito sredstvo proti
malikovanju, preteklemu in
sedanjemu. Poklekniti pred**

Evharistijo je izpoved svobode: kdor se prikloni pred Jezusom, ne more in ne sme pasti na kolena pred nobeno zemeljsko močjo, naj bo še tako silna. Kristjani pokleknemo samo pred Bogom, pred Najsvetejšim zakramentom, ker vemo in verujemo, da je v njem prisoten edini pravi Bog, ki je ustvaril svet in ga je tako ljubil, da je zanj dal svojega edinorojenega Sina (prim. Jn 3, 16)«[10]

»Kako lahko je zdaj razumeti neprestano vzklikanje kristjanov v vseh časih pred sveto hostijo! Jezik moj, skrivnost opevaj: Rešnje Jezusa telo, dragoceno Kri prelito, ki je svet odkupljen z njo. Sin je Matere presvete, Kralj, ki rešil je zemljo (hvalnica Pange lingua). Potrebno je, da pobožno častimo skritega Boga (prim. Adoro te devote): to je isti Jezus Kristus, rojen iz Marije Device; isti, ki je trpel, bil žrtvovan na križu; isti,

**kateremu je iz prebodene strani
pritekla kri in voda (prim. *Ave
verum*).«[11]**

Ko pokleknemo pred Jezusom v Presvetem Zakramentu, skritem v tabernaklju ali izpostavljenim na oltarju, častimo žrtev Kalvarijske daritve, ki se obnavlja pri sveti maši. Nikakršnega nasprotja ni med češčenjem Evharistije znotraj in zunaj maše. Še več, med njima obstaja intimna harmonija in medsebojno prepletanje. **»Pri Evharistiji nam Božji sin prihaja naproti in se želi združiti z nami; evharistično češčenje ni nič drugega kakor očitno nadaljevanje evharističnega slavlja, ki je samo po sebi največje dejanje češčenja Cerkve (...). Češčenje izven svete maše podaljša in stopnjuje dogajanje pri samem obhajanju liturgije.«[12]**

Zato v sledečih tednih še več pozornosti posvečajmo češčenju svete Evharistije. Vse svoje prizadevanje položimo v poslušanje Božje besede ob premišljevanju Svetega pisma, v liturgičnih spevih, v molitvah, ki jih vsak od vas izreče pred Presvetim Zakramentom. Trenutke tišine, ki jih priporoča liturgija, poskušajmo napolniti z resničnim notranjim dialogom s Kristusom v sveti Hostiji, iz srca v Srce. Kako dober trenutek, da bi sledili priporočilom našega Očeta!

»Tisti poklek, s katerim pozdravite Gospoda, ko vstopite ali greste ven iz centra, naredite z več ljubezni.

Čeprav z ustnicami ne rečete ničesar, se k Njemu obrnite s srcem: Jezus, verujem vate, ljubim te; odpusti vsem tvojim otrokom, ki nismo znali biti zvesti ... Karkoli vam pride na misel, spontano: ne bom vam narekoval besed, kot bi bili triletni otroci. Vsak od vas se bo znal osebno obrniti na Gospoda;

in če ni bilo tako do sedaj, se boste na to spomnili v prihodnje.«
Večkrat smo govorili o osebnih pobožnih vzklikih, ki si jih poskuša oblikovati vsak od nas. So kot pohvala, vzklik občudovanja, veselja, topline, navdušenja, ljubezni(!), ki kakor puščica poletijo iz naše duše (...). Vedno so stvar ljubezni, predanosti«[13]

Ne skrivam vam, da mi pogosto pridejo na misel besede, ki sem jih slišal od svetega Jožefmarija: "Koliko slave sem ukradel Gospodu!". Mislil je namreč, da bi lahko bil bolj goreč v svojem brezpogojnem služenju Presveti Trojici. In mi, ali hranimo to gorečnost po *Deo omnis gloria*? S kolikšno pravilnostjo namena delujemo? Kako izročamo Gospodu vse običajno in vse izredno?

25. junija obhajamo novo obletnico prvega duhovniškega posvečenja v Opus Dei. Trije sinovi našega Očeta,

ki so leta 1944 prejeli zakrament svetega reda – don Álvaro, don José María, don José Luis – niso imeli nobenih pomislekov glede tega, da bi pustili ob strani zelo obetavno poklicno sedanost in prihodnost, zato da bi sledili Božjemu glasu, ki jih je po našem ustanovitelju poklical k duhovništvu. Zanje to ni bila nikakršna *žrtev* v smislu, ki se običajno pripisuje tej besedi: s pripravljenostjo in veseljem so odgovorili na ta nov božji klic, ker so vedeli, da je še *en način* služenja Bogu, Cerkvi in dušam, enako predano kakor drugi verniki dela.

Po posredovanju našega Očeta in tistih prvih treh duhovnikov prosimo Gospoda, da bi se v prelaturi Opus Dei ta duh ohranil nedotaknjen, da bomo vedno imeli na voljo duhovnike, potrebne za razvoj apostolskega dela, ter da bo sveta teža duhovniške duše zelo močna v vseh, ženskah in moških. Molímo

tudi, da bodo iz vsega sveta, iz vse Cerkve, prihajali številni mladi in zreli možje, ki bodo sledili poti duhovništva in bodo poslušni glasu Dobrega pastirja.

Še naprej priporočajte Bogu vse moje namene. Molite za papeževo potovanje na Hrvaško v prvih dneh tega meseca. Želim, da bi svoja življenja spremenjali v prošnjo Bogu, naj nam pomaga izpolniti Njegovo sveto voljo s popolno izročitvijo, z nenehno velikodušnostjo in v prepričanju, da kadar sta dva ali jih je več združenih v molitvi, nas bo naš Oče vedno uslišal[14].

V vsakem pismu bi si tudi želel omeniti različne obletnice zgodovine Dela, naše osebne zgodovine. Moramo se namreč spomniti tistih besed: **»Kadar Bog, naš Gospod, načrtuje kakšno delo v dobro ljudi, najprej pomisli na osebe, ki jih bo**

uporabil kot orodje ... in *podeli jim potrebne milosti*«[15].

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+Javier

Rim, 1. junij 2011.

[1] Benedikt XVI., Katehetsko srečanje s prvoobhajanci, 15. 10. 2005.

[2] *Mt* 2, 11.

[3] 1 *Mz* 3, 5.

[4] *Rim* 1, 18.

[5] *Prav tam.*, 21.

[6] II. vatikanski koncil, Pastoralna konstitucija *Gaudium et spes*, št. 36.

[7] Benedikt XVI., Govor na Cerkveni skupščini Rimske škofije, 15. 6. 2010.

[8] Sveti Jožefmarija, *Forja*
(*Kovačnica*), št. 263.

[9] Sveti Jožefmarija, Zapiski z
družinskega srečanja, 26. 3. 1972.

[10] Benedikt XVI., Homilija ob
slovesnosti Svetega Rešnjega telesa,
22. 5. 2008.

[11] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja*
mimo, št. 84.

[12] Benedikt XVI., Apostolska
vzpodbuda *Sacramentum caritatis*
(*Evharistija, zakrament ljubezni*), 22.
2. 2007, št. 66.

[13] Sveti Jožefmarija, Zapiski z
družinskega srečanja, 1. 6. 1972.

[14] Prim. *Mt* 18, 19.

[15] Sveti Jožefmarija, *Instrucción*, 19.
3. 1934, št. 48.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/prelatovo-pismo-junij-2011/](https://opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-junij-2011/)
(23. Feb. 2026)